

man til 3 Batailloner kun kunde skrabe 225 Mand sammen, det vil sige 75 Mand pr. Bataillon, altsaa ikke en Gang 20 Mand pr. Kompagni. Og disse 3 Batailloner lod man saa 3 Oberstløjtnanter, 6 Kaptajner og 6 Premierløjtnanter og det dertil hørende Antal Underofficerer gaa og drive over. Det er jo ganske meningsløst. Men det er paa den Maade, man er kommet til at mangle Premierløjtnanter. Man havde saa travlt med at faa ført Avancementet igennem. Derfor var de Herrer Officerer jo saa interesserede i denne Hærløv; den skabte saa mange Avancementer — og paa ganske skandaløs Maade. Lad mig nævne et Eksempel. Man har en Mand, der kaldes „Generalinspektøren for Fodfolket“. Hans Bestilling er at se efter, om Mandskabet rundt om ved Fodfolksbataillonerne er uddannet i Eksercits o. s. v. Udover det har han ingenting at gøre. Man har ganske vist ogsaa en Generalinspektør for Artilleriet og en for Rytteriet, men det er Folk, der, foruden at være Generalinspektører, er øverstkommanderende for vedkommende Korpser. Saadan forholder det sig altsaa ikke med Generalinspektøren for Fodfolket. Hvad Nytte er han da til? Ja, det har man gransket over længe uden at kunne se det. I Forsvarskommissionen foreslog Flertallet, at denne Post som Generalinspektør for Fodfolket skulde udgaa — af økonomiske Grunde blev der sagt. I Forsvarskommissionen foreslog Højremindretallet, at han skulde udgaa — han var ingen Nytte til. I Forsvarskommissionen foreslog de sagkyndige, General Kühnel og Generaltøjmaster Nørresøe, at han skulde udgaa.

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om at fatte sig noget kortere. Det ærede Medlem kommer efterhaanden meget langt bort fra Statsrevisorerens Bemærkninger.

Slengerik: Det skal jeg gøre. Jeg vil blot bede den højtærede Formand om Tilladelse til at ende denne Periode, saa skal jeg komme tilbage dertil. Altsaa, baade Forsvarskommissionens Flertal, Højregruppen og de sagkyndige var enige om, at Generalinspektøren for Fodfolket var ingen Nytte til. Men man fik ham alligevel. Og hvorfor? Jo, naar han blev udnævnt, blev der Plads for en Generalmajor, naar denne gaar af, bliver der Plads for en Oberst, naar Obersten avancerer, bliver der Plads for en Oberstløjtnant, naar

denne avancerer, for en Kaptajn, og naar Kaptajnen avancerer, for en Premierløjtnant. Det er nu en Sag for sig. Men det, jeg vil sige, er, at det var aldeles ikke det forøgede Antal Rekrutter, der nødvendigjorde flere Premierløjtnanter, men Grunden var, at man ved Hærløvens Gennemførelse skabte et Avancement; det gjorde, at man kom til at staa og mangle Premierløjtnanter i Hæren. Det er det, der er Mangelen, det er det, der er Fejlen, det er det faktiske Forhold, og det vil jeg bede den højtærede Forsvarsminister være saa venlig at skrive sig bag Øret, selv om han modtager denne Underretning af en Mand, der staar paa et saa lavt Trin i Samfundet som det, jeg indtager; thi jeg kan garantere ham for, at den Forklaring, jeg har fremsat, er rigtig, og at den, han fremsatte, er ganske splittergal.

Saa er der et andet Punkt. Den højtærede Forsvarsminister siger, at han har Hjemmel til at afholde de Udgifter, han har afholdt, og den har han i Hærløvens § 20. I denne staar der: „Saafremt Tallet af *faste Befalingsmænd af Reserven* ikke kan skaffes, benyttes det Beløb til Honorarer m. m., der af denne Grund ikke kommer til Anvendelse, til videre Uddannelse af atskedigede, værnepligtige eller udenfor Nummer staaende Befalingsmænd eller til at lønne overtallige Liniebefalingsmænd af de tilsvarende Grader.“ Altsaa, saafremt Tallet af faste Befalingsmænd af Reserven ikke kan skaffes! Men ved den højtærede Forsvarsminister da ikke, at Premierløjtnanter af Linien ikke er faste Befalingsmænd af Reserven? Dersom han ikke ved det, tillader jeg mig ad denne ikke længer usædvanlige Vej at underrette ham derom. Det er nemlig Forholdet. Selv om en Premierløjtnant bliver anbragt ved en Reservebataillon, som han skal efter den nye Hærløv, ved Reservebatailloner, som ligger vesten for Storebælt, bliver han ikke derfor Reservebefalingsmand. Han skal nok hævde for sig: Jeg er Officer af Linien, og det bliver han ved at være. Naar derfor den højtærede Forsvarsminister med den Begrundelse, at der mangler faste Befalingsmænd af Reserven, giver sig til med Sekondløjtnanter at erstatte faste Befalingsmænd af Linien, er han i den Grad ude paa gyngende Grund, at det næsten kan blive vanskeligt at følge ham, man kunde risikere at dumpe i. Jeg skal imidlertid gøre, hvad jeg kan, for ikke at dumpe i, fordi jeg er i det heldige Tilfælde, at jeg om denne Sag ved lidt bedre Besked end den højtærede For-